

ZILVERSPOOR

Dit PDF document is een preview
van het betreffende boek, uitgegeven door
UITGEVERIJ ZILVERSPOOR.

Om dit boek te bestellen,
of om meer informatie te vinden over dit boek,
de schrijver en onze andere publicaties,
kunt u ons bezoeken op:

WWW.ZILVERSPOOR.COM

Good Storm

SARINA
STAR

SARINA STAR

Dood & room

BOOKS OF
FANTASY

Dood Stroom

Het verhaal van Dusty en Pistol Pete p. 9

De Val p. 45

De Laatste Kus p. 65

Dood Stroom p. 111

De Barones op het Witte Paard p. 143

Red p. 157

Onze kennismaking vond plaats op de ochtend van de 31^e oktober. Dat wil zeggen, toen ontmoette ik hem. Hij bleek mij al veel langer te kennen. Onverwacht en koud voelde hij aan, blauwachtig en kil was zijn licht, maar toch klopte mijn hart sneller door de fluisterstem in mijn oor:

'Verhalen komen en gaan, maar ik kan je helpen ze op te schrijven, zodat enkele zullen blijven. Jij kan de stem zijn van degenen die het niet kunnen navertellen en wier geest schreeuwt om gehoord te worden, de stem van hen die roepen in het niets omdat ze niet te verstaan zijn, of van de enkeling die zelf heeft gekozen om in die onzichtbare wereld te verblijven...'

Zijn koude aanraking leek door mijn hele lichaam te trekken, als een verkenning, een herinnering aan de warmte die het ooit had gekend. Ik twijfelde. Angst hield me in zijn greep, maar het verlangen om te schrijven was groter.

Doodstil zat ik daar, aan de tafel in de keuken, voor de zoveelste keer klaar om de flarden van verhalen die ik voor me zag, op te schrijven. Vele pagina's vol horror en liefde, het macabere en de sluierdunne draad die onze wereld met die van hen verbindt; maar geen verhaal had een einde. Dit was mijn kans, hier had ik op gewacht, op deze ontmoeting met dit onstoffelijke wezen dat door beide werelden kon reizen. Het wezen dat de verhalen kende van verleden en heden, verhalen die zogenaamd vervolgen en vergeten zijn, maar die in de lucht hangen en door een gevoelig mens soms worden opgevangen als een ongewenste gast – onaangenaam, maar ook vol passie. Het zijn verhalen die gehoord willen worden, zodat er eindelijk rust kan zijn.

Ik ben opgegroeid met verhalen over de onzichtbare wereld. Mijn grootmoeder was een medium en mijn grootvader hield jarenlang bij wat zij doorkreeg en wat er gebeurde tijdens de zittingen. Ze hielpen hen die hulp vroegen om contact te maken met zielen aan de andere kant van de onzichtbare brug. Hun bijeenkomsten waren gebaseerd op liefde, niet op duisternis.

Toch waren er ook verdwaalde zielen die onverklaarbare dingen door-gaven. Het waren juist die dingen die mij tijdens het lezen van de getypte dunne velletjes papier met mijn grootvaders verslagen de meeste angst in-

boezemden. Die angst werd nog sterker tegen de tijd dat ik zelf waarnemingen kreeg. Ik sloot die deur op een gegeven moment met een klap.

Maar deuren hebben de onweerstaanbare neiging om op een kier te gaan staan. Met ieder zuchtje wind proberen ze zich verder te openen. Zo ook bij mij. Ik had angsten overwonnen en mijn deur stond op een kier. De wind kwam langs en voelde eindelijk zijn kans.

'Goed,' dacht ik, mijn armen wrijvend die koud aanvoelden. 'Ik zal luisteren en schrijven.'

Er klonk een fluweelzachte lach en een onzichtbare hand streek langs mijn wang. Een rilling trok door mijn hele wezen. Dit keer niet van angst, maar van verlangen naar wat dit dwaallicht, deze koud aanvoelende reiziger, mij te vertellen had.

'Ik wist dat ik op je kon rekenen. Eigenlijk ben je net als ik: een dolende geest, zoekend en verlangend naar wat warmte. En dat zal ik je geven, een klein beetje warmte...'

Mijn pen gleed over het papier. Mijn eigen gedachten werden naar achteren geduwd, en luisteren en schrijven leken één te worden. Dit is hoe het begon, het eerste verhaal van mijn dolende geest.

Het verhaal van

Dusty

en

Pistol Pete

Het verhaal van Dusty en Pistol Pete

Het was die ene nacht, die verdoemde nacht, dat hij haar had gezien en niet meer kon loslaten. Op het feest van midzomer had ze gedanst en hem met haar magie betoverd. Haar lange donkere haren, de aanraking van haar rok, de blik in haar donkere ogen - het was allemaal onweerstaanbaar geweest. Haar beeld, op zijn netvlies gebrand, was een onderdeel van hem geworden, een gemis. Ze was de zon die door een brandglas een gat in zijn gezond verstand brandde en zijn hart in vuur en vlam had gezet. Hij moest haar hebben!

Als vermogend man bezat hij het landgoed waar het rondtrekkende volk twee keer per jaar zijn kamp opsloeg. De woonwagens stonden dan in het veld vlak bij zijn landhuis. De bewoners sliepen in hun wagens en de paarden stonden in zijn stallen. Uiteraard had hij daarvoor zijn toestemming gegeven. Als tegenprestatie bewerkten zij het land, maakten manden, of slepen zijn scharen. De mensen uit het dorp kwamen altijd naar het kamp om te vragen naar elixers of kruidenmengsels, crèmes of geneeskrachtige kruiden. Ook de nieuwtjes, de zelfgestookte drank en de waarzeggerij trokken veel belangstelling. Maar het hoogtepunt was altijd het midzomerfeest, waarop de zigeuners de muziek verzorgden en het eten klaarmaakten. De vele vuren werden door hen aangestoken. Ze dansten, speelden en handelden. Alle dorpelingen waren uitgenodigd en kwamen graag naar deze viering, die Litha werd genoemd: de dag van het jaar dat het zonlicht het sterkst is. De uitdaging was om wakker te blijven en na de korte nacht de zon weer op te zien komen. Velen lagen echter al beschonken in de wei op dat vroege ochtenduur en het enige wat zij zagen opkomen was een flinke

hoofdpijn.

Ook Pete was altijd aanwezig op het feest. Als officiële landheer, en als gast. Later, nadat de drank rijkelijk had gevloeid, was ook hij een van de velen die in de vroege ochtend strompelend zijn huis bereikte. Hoe laat het ook werd, hij behield altijd enigszins zijn waardigheid. Zelfs als hij een boze dronk had, wat nog al eens voorkwam, sloeg hij de hulp van enkele dorpsbewoners van zich weg en riep: 'Parasieten, laat me met rust. Ik zorg voor mezelf, daar heb ik jullie niet bij nodig.'

Op een avond had een reizend circus het dorp bezocht. Ruiters, acrobaten en een messenwerper vertoonden hun kunsten op het plein. Ze verkochten hun eigen gedistilleerde drank. Pete vermaakte zich en had glas na glas aan zijn mond gezet. 's Avonds laat keerde hij op wankele benen terug naar zijn huis. Enkele dorpsbewoners liepen met hem mee tot aan zijn deur. Daar bleven ze staan wachten op een uitnodiging. Pete had toen zijn pistool gepakt en iedereen van zijn erf gejaagd, dreigend met zijn wapen. Pistolen waren er genoeg aanwezig in het landhuis, daar Pete ze verzamelde. Heel oude en nieuwe, alle soorten. Door dit voorval had hij in het dorp de bijnaam Pistol Pete gekregen.

Pistol Pete was begin dertig en nog altijd vrijgezel. Oh, dames genoeg om de nacht mee door te brengen, maar niet om zijn hart te bereiken. Dat hart zat diep onder de dure lederen kleding weggestoken en had nog geen deukje opgelopen. Daarentegen had hij zelf al menig hart gebroken door het ijskoud af te wijzen. Op de een of andere manier maakte hem dat voor jonge vrouwen nog aantrekkelijker. 'Rijk en onbereikbaar' leek de toverformule te zijn. Ook zijn uiterlijk had hij mee: onder het opgeknipte bruine haar zat een knap gezicht. Zijn brede kin leek zijn wilskracht te bevestigen en zijn blauwe ogen keken vol trots de wereld in. Zelfverzekerd en arrogant heerste hij in het grote huis met zijn vele vertrekken en stallen, waar het personeel inwoonde en waar zijn gasten regelmatig werden onthaald.

Maar zij was anders, zij was geen dorpsmeid die achter zijn geld

aan zat. Ze was een fata morgana, want toen hij wakker werd uit zijn roes was zij met het rondtrekkende volk verdwenen. Hun woonwagens waren weg, de tenten waren ingepakt en de paarden waren uit de stallen gehaald om met de stoet naar een andere plek te trekken. Nog nooit had het veld er zo kleurloos en verlaten uit gezien. Een dag eerder dan normaal waren ze vertrokken.

Pete twijfelde niet, rende naar de stal en zadelde zijn snelste paard op.

Gisteravond had ze tijdens het feest de bekers van de gasten bijgevuld en had ze bij het grote vuur gedanst. Pete was op slag vervuld geweest van een sterk verlangen naar haar. In het begin was ze niet ingegaan op zijn avances, iets wat hij niet gewend was. Maar hij gaf niet op. Later op de avond was ze onverwacht in zijn armen gekropen en samen hadden ze voor het vuur gelegen. Het was de passie die gisteren was opgelaaid, die hem nu voortdreef, op zoek naar haar. Ze was vertrokken, het hele volk was vertrokken, en het voelde alsof zijn ziel in tweeën was gereten.

Zonder zijn kleding te wisselen of het ontbijt aan te raken dat in de eetzaal klaarstond, spoorde hij zijn paard aan tot galop. Ver konden ze niet zijn.

Bij de tweesprong voorbij het dorp zag hij duidelijk karrensporen en hoefafdrukken in het rulle zand. Hij volgde het spoor richting het westen. Nu het gewoon een kwestie van volgen was, begon hij te denken. Wat bezielde hem? Dit soort impulsief gedrag kende hij absoluut niet van zichzelf. Maar met een woeste vastberadenheid vervolgde hij zijn weg naar...

Opeens realiseerde hij zich dat hij niet wist hoe ze heette. Ze was nieuw bij de groep, hij kende haar niet van de jaren ervoor. Oh god, zou ze getrouwd zijn met een van de jongemannen? Het was een logische conclusie, maar zijn gevoel zei hem dat het niet zo was. Hij snelde door.

Tegen het eind van de middag haalde hij hen in. De rij wagens trok net een veld in om de nacht door te brengen. Tonen van viool-

muziek zweefden door de lucht op hem toe en brachten een grijns op zijn gezicht. Pete trok hard aan de teugels en dwong zijn paard vaart te minderen.

Verbaasd zagen sommigen hem aan. 'Master Pete? Pistol? Wat brengt jou hier?' Halverwege stak een vrouw haar oude gerimpelde gezicht naar buiten. Glimlachend en knikkend zei ze: 'Aha, jij bent het. Jij bent degene die haar hebben wil en hebben zal!'

Pete bekeek de vrouw met de hoofddoek en bestudeerde haar gezicht. Hij herkende haar meteen als een van de ouderen en voelde zich betrapd. Deze mensen beweerden de toekomst te kunnen voorspellen. Zou het daarmee te maken hebben?

'Wat bedoel je, Rose?' vroeg hij, zich van de domme houdend. Het was niet haar zaak waarvoor hij hier was gekomen. En hij wilde er trouwens helemaal niet met haar over praten.

Glimlachend wees ze naar de wagen die voor haar stil hield in het gras. 'Dusty,' riep ze hard, 'hier is ie, je ridder van staven. Of beter gezegd: het is de ridder van pistolen!'

Geërgerd keek Pete de vrouw aan. Dit was niet zijn soort volk, hoewel hij hun aanwezigheid één tot twee keer per jaar plezant vond. Hun directheid en onbeschaamde gedrag irriteerde hem echter.

Net toen hij Rose eens even flink de waarheid wilde zeggen ging de deur van de woonwagen voor hem open. Pete's adem stakte en de woorden vielen dood van zijn lippen. Daar was ze! Met zijn mond nog open, staaarde hij naar de vrouw die naar buiten kwam. Haar lange rok en het zwart fluwelen topje met de wijde mouwen, de grote oorbellen en haar donkere ogen die hem als diepe poelen opslokten.

Ze moest lachen om de man, hoog op zijn paard maar stom en bewegingloos als een steen. 'Kan ik je thee aanbieden met een stuk bokoji?' Uitnodigend stond ze in de deuropening, wachtend op respons.

Pete knikte, steeg af en bond de teugels aan de wagen. Hij liep als een jongetje naar haar toe en stapte achter haar aan naar binnen.

Wat nu? Verder dan dit moment had hij niet gedacht. Eerst maar de deur dicht om die ouwe bemoeial buiten te sluiten.

Binnen was het klein, maar gezellig. Er was één bank die waarschijnlijk deels dienst deed als bed, een rond tafeltje en een kast met laatjes. Aan de zijkanten van de bank waren donkerpaarse gordijnen gedrapeerd en in de plooien hingen touwtjes met daaraan samengebonden zwarte veren. Alles had een warme uitstraling en hij ademde diep in, alsof hij zo tegelijkertijd een deel van haar tot zich kon nemen. Er werd een stuk bokoji, het soort ongerezen brood dat deze mensen maakten, voor hem neergezet.

‘Thee of liever iets verkoelends?’ Ze keek hem ondeugend aan en kwam naast hem zitten.

Pete schudde zijn hoofd. Tegelijkertijd schudde hij de schroom van zich af. ‘Dusty,’ zei hij hardop, als om de klank te proeven. ‘Dusty, ik moet steeds aan je denken. Een half jaar wachten tot ik je weer zal zien, dat kan ik niet. Ga met mij mee, terug naar mijn huis waar we elkaar beter kunnen leren kennen. Alles zal ik je geven, alles kan ik je geven. Ik wil alleen maar jou...’

Hij had haar handen vastgepakt en keek haar aan. Die ogen, die grote donkere ogen waarin hij wegzonk. Ze had iets bovennatuurlijks, iets wat hij nog nooit bij een ander had bemerkt, maar wat het precies was, wist hij ook niet. Hij nam zich voor dat hij niet zonder haar zou vertrekken.

Het bleef stil, en het was de ergste stilte die hij ooit had meegeemaakt, want het voelde of zijn verdere leven van haar antwoord afhing. De glimlach op haar gezicht veranderde in triestheid en haar blik was neergeslagen. ‘Wat denk je, Dusty? Zeg alsjeblieft iets.’

Haar grote ogen keken weer naar hem op. ‘Bedoel je als een soort nest?’

Hij knikte hevig.

‘Maar de groep dan? Daar ben ik alleen...’

‘Nee, ik ben bij je, ik zorg voor je. Er komen gasten, we kunnen feesten bezoeken, alles wat je wilt.’

‘Pete, ik ben niet zoals de meisjes in het dorp. Wij leiden een vrij

bestaan.'

'Oh Dusty, een dorpsmeid wil ik juist niet. Bij mij ben je ook vrij, vrij om te gaan en te staan waar je wilt. Er is genoeg plaats in huis. Voor je eten hoef je niet meer te werken en ik heb sieraden die je prachtig zouden staan.'

Even glommen haar ogen. Eten en sieraden, zou ze daarvoor meegaan? Ze stond op. 'Wacht hier. Ik ga met Rose praten en neem daarna een besluit.' Zonder naar hem te kijken of zijn antwoord af te wachten, stapte ze de deur uit. Van binnen begonnen bij hem de irritaties weer op te borrelen. Waarom ging ze bij zo'n oude vrouw te rade? Zijn toekomst hing van Rose af? Belachelijk! Maar hij besloot zich kalm te houden en er niets van te zeggen.

Afwachtend zat hij op de bedbank. Hij keek weer om zich heen. Niet veel spullen voor een jonge vrouw. Geen garderobe of spiegel met vrouwendingen er voor. Er hing één schilderij aan de wand: van een zwarte vogel die op een hek zat. Er straalde somberheid van uit, een eenzaamheid die hem, alleen zittend en wachtend op het laatste oordeel, aangreep. Snel draaide hij zijn hoofd weg van de ellendige schildering. Als zij bij hem was zou hij haar schilderijen cadeau geven van vrolijke taferelen, zodat dit lelijke ding weg kon. Emoties wisselden zich in hem af als een woedende storm: angst, irritatie en boosheid werden afgelost door het vurig verlangen om haar voor zich op zijn paard te zetten en weg te rijden, terug naar zijn huis met de schat van zijn dromen.

Wat bleef Dusty lang weg. Viel er zo veel te bespreken? Pete's trots schoot omhoog en hij stond op. Dit was belachelijk. Hij, die ze Pistol Pete noemden, die rijk en onafhankelijk was, zat hier als een kind te wachten op een antwoord. Met twee stappen was hij bij de deur en wilde die opentrekken, toen hij buiten Dusty's stem hoorde. Zuchtend ging hij terug en zeeg hij weer neer.

De deur ging open en Dusty kwam binnen. Ze ging met een ernstig gezicht naast hem zitten. 'Pete, ik ga met je mee als je kunt beloven dat ik niet je eigendom word.'

Als een zwaar blok viel de angst van zijn hart. Ze ging mee!

‘Pete, kun je dat beloven?’, drong ze aan.

Hij hief zijn handen op. ‘Natuurlijk beloof ik je dat. In liefde en vrede neem ik je mee, niet anders.’

Haar ogen zogen hem weer op, hij verdronk er bijna in. Toen pakte ze met twee handen zijn gezicht en gaf hem een kus op zijn mond. Zijn binnenste rilde en tintelde van geluk. ‘Van mij,’ dacht hij, ‘ze is van mij.’

Het was te laat om de hele weg terug te rijden naar zijn huis. Na een maaltijd en een korte avond bij het vuur, bracht iedereen de nacht door in tenten en wagens. Pete werd alleen ondergebracht in een ruime tent. Van slapen kwam niet veel. Steeds werd hij wakker en keek hij om zich heen om te zien of hij alles had gedroomd. Zijn gedachten vlogen rond als een zwerm vogels.

Toen het eindelijk ochtend was stond hij snel op en klopte bij Dusty aan. Enkele mannen waren al bezig met inpakken en vuur maken. Ze keken hem na. Dusty opende de deur en trok hem mee naar binnen. Ze had dezelfde lange rok aan als de dag ervoor. Zwierig draaide die achter haar aan bij elke beweging. Hij keek haar aan en bewonderde haar, en met genoegen accepteerde hij haar korte, maar vurige kus.

Ze stopte slechts een paar spullen in een zak en stapte met Pete naar buiten. Iedereen wist wat zich in die ene woonwagen afspeelde en de hele groep stond te wachten tot ze naar buiten kwamen. Juichend en klappend werden de twee begroet. Dusty nam van iedereen afscheid.

‘Tot over een half jaar! Dan zijn jullie weer terug, hè?’ Er werd bevestigend geknikt. Rose trok Pete aan zijn mouw opzij en fluisterde naar hem: ‘Onthoud dit: een wilde vogel kun je niet in een kooitje zetten, dan gaat hij dood. Hetzelfde geldt voor Dusty: houd van haar, maar bezit haar niet, anders loopt het slecht af. Dat is wat de kaarten mij zeggen.’ Rose liet hem los en omhelsde Dusty warm. Een traan liep langs haar bruine gerimpelde wang. ‘Dag, mijn kind, tot midwinter!’

Zo reed Pete zegevierend weg van de karavaan, onder de brandende zon, met zijn mysterieuze vrouw op weg naar zijn landhuis.

De eerste weken waren vreemd maar opwindend. Pete was helemaal gebiologeerd door zijn donkere schoonheid. Ze was ongrijpbaar en af en toe snapte hij niets van haar. In één ding was ze wel heel duidelijk: pas na een jaar wilde ze praten over "trouwen". Als Pete het belangrijk vond, mocht hij tot die tijd aan anderen vertellen dat ze verloofd waren, maar ze wilde niet over het onderwerp praten. Hij beloofde het haar plechtig.

Soms had hij het daar echt moeilijk mee. Vooral als ze weer urenlang weg was zonder dat hij wist waar ze was. Dan wenste hij dat ze snel zouden gaan trouwen zodat ze echt van hem was. Onverwacht kon ze dan toch van boven komen, met de frisse buitenlucht nog in haar lange haren. Op die momenten kostte het hem veel moeite om niet over "beloften" en "trouw" te spreken.

'Ik heb een wandeling gemaakt, dat is alles,' zei ze een keer. 'Het is mooi hier, zo dicht bij het bos en in de heuvels.'

Onthutst bestudeerde hij haar onschuldige gezicht, want door de buitendeur was ze zeer zeker niet gekomen. Als hij er naar vroeg, lachte ze vriendelijk naar hem en zei: 'Dan heb je me niet zien binnenkomen, Pete. Kom, wat maakt het uit? Zal ik de kokkin wegsturen en de maaltijd voor vanavond klaarmaken?'

Ook samen met hem wandelde ze graag urenlang buiten. Ze wist hem alles te vertellen over planten, bomen en dieren. Ze liet hem plekken zien waar hij zelf nog nooit was geweest. Op de vreemdste plaatsen haalde ze gedroogde kruiden of stenen tevoorschijn die ze eerder had gevonden en daar zolang had achtergelaten. Hoe ze dat kon onthouden was hem een raadsel. Zelf scheen ze er plezier in te hebben, want haar ogen glommen als ze hem liet zien wat ze had en hoe goed het verstopt was geweest. Als een kind zo blij kon ze zijn.

Zo had ze hem ook op een zwoele zomeravond overgehaald om met haar van een zandberg af te rollen. Gillend rolde ze naar bene-

den. Luid lachend en met haar haren en kleding vol zand kwam ze tot stilstand. Toen ze zag dat Pete nog boven stond, weliswaar lachend, maar geen vin verroerend, stootte ze omhoog. Ze tilde haar rokken hoog op en besprong hem. 'Saaie man, ben jij geen kind geweest, vroeger?'

Houterig probeerde hij zijn evenwicht te bewaren met een vrouw om zijn hals. 'Dusty, dit soort dingen doe ik niet meer, hoor!' Maar ze gaf niet op voordat hij op de grond lag en ze sleepte hem mee de helling af. Samen duikelden ze van de heuvel af. Of hij het wilde of niet, hij moest vreselijk lachen.

Beneden was Dusty meteen boven op hem gesprongen. Ze had hem wild gekust. De kus leidde spoedig tot een groter verlangen, maar Pete wilde zich daar niet aan overgeven, zo midden in de natuur. Overdreven zuchtend was ze opgestaan. Ze had hem meegetrokken en gezegd: 'Naar de grot van de liefde met jou. Daar, verscholen in de aarde, kan niemand je zien.'

Pete wist niet waar ze het over had en liet zich door haar meetrekken naar weer een plek die hij niet kende. Het was een grote grijze spelonk, verscholen in een heuvel. Daar, op een bed van mos, hadden ze de eerste keer de liefde bedreven. Dit was hun plek, hun grot van de liefde.

Later die zomer ontdekten ze dat er achter in de grot gangen waren die nog veel verder doorliepen de berg in. Dusty werd bang en durfde niet verder te gaan dan het eerste deel, waar het licht nog binnen kwam en de warmte nog net kon doordringen. Dit was hun zomer, hun liefde en hun geluk.

Ook vreemde voorvallen konden dat geluk niet lang verstoren. Op een van de eerste dagen dat ze bij hem in huis was, waren bijvoorbeeld alle vogels uit de volière ontsnapt. Het had hem veel tijd gekost de kleurrijke en zeldzame vogels te bemachtigen en hij was trots op zijn verzameling. Vloekend en stampend had Pete rondgelopen, want iemand had de hokken opengezet. Wie, daar had hij geen idee van. Dorpskinderen durfden niet zomaar op zijn landgoed te komen.

Dusty had er geen enkel punt van gemaakt, ze leek het zelfs een goede zaak te vinden. 'Vogels horen in de lucht en in vrijheid,' had ze schouderophalend gezegd.

'Jij hebt het toch niet gedaan, mijn liefste?' had hij gevraagd. Ze had haar hoofd geschud en was aanhankelijk in zijn armen gekropen. Al snel was zijn hart zo verwarmd door haar lieflijkheid dat de buitenste harde kantjes smolten en hij het incident kon vergeten. En dat was heel wat voor Pistol Pete, heer en meester over zijn buitenwereld en over zijn binnenste.

Op feesten was zij degene die de aandacht trok, en dat beviel Pete wel. Via haar verschijning kreeg ook hij bewonderende blikken, zeker als ze samen hun entree maakten. En hoewel Dusty altijd in het zwart was gekleed, zag ze er toch steeds weer als een prachtige koningin uit. Als zij danste op de muziek van het orkest hadden haar bewegingen en het zwieren van haar lichaam een hypnotiserende werking op de gasten. Dusty scheen dat niet op te merken, want ze danste niet om de belangstelling van anderen te krijgen. Ze had iets kinderlijk onschuldigs over zich hoewel ze als minnares zeker een volwassen vrouw was!

Pete zorgde dat hij op feesten in de buurt was want de belangstelling voor haar bezorgde hem soms een gevoel van afgunst. 'Ze is van mij, laat dat maar duidelijk zijn' dacht hij. Verder schikte hij zich, soms met plezier, soms met moeite, naar haar grillen en eigenaardigheden.

Zo ging de zomer over in de herfst. De warme dagen leken voorbij, het weer werd killer en de dagen werden donkerder. Het nieuwe, vreemde, dat in zijn leven was gekomen, begon te wennen. In plaats van zijn hele leven om haar heen te bouwen en alles met een week hart te accepteren, stelde hij vast dat het voor hem tijd was om weer meer werk op te pakken. En voor haar was het tijd om zich beter aan te passen. Hij zou het volgende feest hier laten plaatsvinden, zodat ze kon meehelpen. Tijdens het diner zou hij het er met haar over hebben.

Toen het avondmaal was geserveerd en Dusty nog steeds niet beneden was, ging hij de trap op naar haar vertrekken. Ze was niet het type dat voor de spiegel zat om zich mooi te maken. Wat hield haar dan op? Boven aangekomen kwam een koele wind hem tegemoet. De kaarsen flikkerden onzeker in hun glazen omhulsel. Hij rilde en opende haar kamerdeur. Het grote raam in de kamer stond wijd open, de dunne gordijnen waaiden naar binnen, wild dansend in de wind. Met grote passen liep hij naar het venster toe om het te sluiten. Naast hem bewoog iets in de schaduw en met een ruk keek hij opzij. Hij hoorde een diep krassend geluid en bleef doodstil staan. Daar, naast haar bed zat een grote raaf die hem brutaal aankeek. Zonder verder te aarzelen, joeg hij de raaf naar het raam. Hard klappend met zijn vleugels probeerde het dier hem te ontwijken.

‘Wegwezen hier, jij lelijke aaseter!’ Pete stampte op de grond om de vogel in de goede richting te jagen. Toen het beest eindelijk buiten was, sloot hij snel het venster. De raaf zeilde recht naar beneden, alsof het de spot dreef met de heer des huizes.

‘Wat is hier nou weer aan de hand? Hoe komt dat mormel hier binnen? Dusty!’ Geen antwoord. Waar kon ze zijn? Pete riep en keek in de verschillende kamers, ervan overtuigd dat ze boven was. Maar ze was nergens te vinden. Stampend liep hij de trap af, terug naar het vertrek waar het diner koud stond te worden. Onzeker schuifelde een bediende terug naar de keuken. Pete stapte binnen en sloeg de deur hard achter zich dicht. Op weg naar zijn stoel bleef hij stomverbaasd staan, want in het kaarslicht zag hij Dusty aan de grote tafel zitten, wachtend op hem.

‘Waar in de donder kom jij vandaan?’ Hij zei het bozer dan zijn bedoeling was geweest.

Haar glimlach verdween langzaam en een naar binnen gekeerde blik kwam ervoor in de plaats.

‘Dusty, lieve, ik zocht je overal en in plaats van jou vond ik een grote lelijke raaf in je vertrekken. Het raam stond open, jij was er niet. En nu zit je opeens hier. Ik... ik snap het niet.’

Koel antwoordde ze: 'Misschien omdat ik van buiten kwam en niet als een musje steeds binnen kan zitten.'

Het was voor het eerst dat ze boos op hem werd en het striemde hem als een zweeps slag. De trotse Pete slikte zijn boze woorden in, zuchtte en liep op haar af. 'Sorry, ik bedoelde het niet zo. Ik zag boven dat beest en het verontrustte me dat ik jou niet zag. Ik dacht echt dat je boven was.'

Ze stond op en omhelsde hem kort. 'Kom, laten we eten,' zei ze en ze ging weer zitten. Ze schepte haar bord vol en tastte toe.

Pete ging ook zitten en keek weer met verbazing, nu naar haar bord. Hoe kon ze zo veel eten? Het was geen fraai gezicht, een jonge vrouw die zo'n grote hoeveelheid vlees opschepte en dat van de botten af kloof. Hij zei er niets van, bang om haar weer te kwetsen.

'Oh, Dusty, ik heb geregeld dat het volgende feest hier zal plaatsvinden. Over een week al! Alle gasten zijn al uitgenodigd en speciaal voor jou heb ik een vioolspeler geregeld die de muziek verzorgt.'

Ze knikte en glimlachte naar hem, nog steeds wat afwezig. Hij had wel wat meer enthousiasme verwacht. Een lichte irritatie kwam weer op en nestelde zich in zijn buik. Zwijgend aten ze hun avondmaal.

De volgende dag was het Dusty die toenadering zocht. Met stralende ogen kwam ze op hem af. Eén hand hield ze op haar rug. Ze kuste hem en keek hem aan. Ja, dit was de vrouw van wie hij hield en voor wie hij alles over had.

'Ik heb een cadeautje voor je. Steek je hand eens uit.'

Nieuwsgierig stak hij zijn hand uit. Ze legde er een pakje in. Het was verpakt in een stuk glanzende zwarte stof en er zat een touwtje omheen. Pete begon het open te peuteren en vond een paar glimmende zilveren manchetknopen. Er was een klein zwart steentje ingezet. Hij staarde van de knopen naar haar en hij wist niet hoe hij moest reageren. Moest hij haar gewoon bedanken, of moest hij vragen hoe ze hier in vredesnaam aan kwam? Ze had immers zelf he-

lemaal geen geld.

Vol ongeduld zei ze: 'Nou, zeg eens wat. Vind je ze mooi?' Haar donkere ogen keken hem vragend aan.

'Ja, heel mooi! Maar... waar komen ze vandaan?'

'Oh, uit het dorp natuurlijk. Kijk eens hoe mooi ze staan.' Ze hield een knoop bij zijn mouw en samen keken ze ernaar.

Ze stond zo blij voor hem dat hij besloot er nu niet verder naar te vragen. 'Dank je wel,' zei hij en hij kuste haar.

Glimlachend zei ze: 'En nu ga ik naar boven om een nieuwe jurk te maken voor mezelf. Tot later.' Ze blies hem een kushand toe en verdween, de trap op.

Pete stond in tweestrijd. Moest hij naar het dorp gaan en uitzoeken waar de manchetknopen vandaan kwamen zodat hij kon vragen hoeveel ze hadden gekost? Of moest hij het gewoon laten voor wat het was? Eigenlijk had hij nog veel zaken te regelen dus hij besloot het voor nu te laten zitten en het moment niet te bederven.

Toen hij enkele dagen later door het dorp liep, werd zijn vraag vanzelf beantwoord. Hij was op zoek naar een mooie haarspeld voor Dusty. Als eerste stopte hij bij Jacobs sieradenwinkel en ging naar binnen.

'Goedemorgen Pete, kan ik je ergens mee helpen? Ben je op zoek naar iets speciaals?'

Pete keek rond en knikte. 'Verkoop je ook haarspelden, Jacob?'

'Jazeker, kijk, hier heb ik er enkele liggen. Het is geen grote collectie, want ik verkoop er niet veel van.' De oude grijze man, altijd keurig in het pak, wees ze aan. 'Er zitten een paar fraaie spelden tussen, al zeg ik het zelf.'

Pete bekeek ze en maakte zijn keus: een zilveren speld met een zwart ingelegde veer. Die zou ze zeer zeker mooi vinden.

'Een goede keus! Weet je, ik zou er voor jou in dezelfde stijl een mooi paar manchetknopen bij hebben gehad, ook met een zwarte inleg. Maar een paar dagen geleden merkte ik dat ze gestolen waren. Gestolen, hier, in ons eigen dorp!'

Pete's adem stakte in zijn keel. Jacob zag Pete's reactie en zei:

‘Ja, ik was ook verbaasd, ik kon het niet geloven. Maar ze zijn weg en een andere verklaring heb ik er niet voor. Keihard gestolen!’

‘Enig idee wie het gedaan kan hebben?’ vroeg Pete.

De man haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. ‘Als ik iedereen moet verdenken die binnen is geweest, kan ik niemand meer vertrouwen. Maar ik let nu wel beter op, laat ik je dat zeggen. Dit is mijn handwerk en alle sieraden zijn uniek.’

Pete knikte begrijpend. Hij rekende af en vertrok naar huis.

De hele weg terug had hij de tijd om te bedenken hoe hij dit ging aanpakken. Dit was ongelooflijk, ze had gestolen! Verschillende scenario’s gingen door zijn hoofd. Wat als hij de manchetknopen morgen gedragen zou hebben op het feest en iemand had ze herkend? Wat als ze was betrapt? Waarom deed ze dit? Als ze geld wilde, kon ze dat toch aan hem vragen? Bozer en bozer werd hij en toen hij thuiskwam riep hij haar.

‘Dusty! Dusty, waar ben je?’

Ze kwam uit de keuken met een stuk vers gebakken brood in haar hand. Haar mooie ogen keken hem onderzoekend aan. Toen vroeg ze bezorgd wat er aan de hand was.

‘Dit!’ Hij drukte ruw de haarspeld in haar hand.

Door zijn manier van doen was ze er niet zeker van wat ze ervan moest denken. ‘Voor mij?’

Pete knikte met een boos gezicht. ‘Dusty, ik heb deze speld voor jou gekocht bij Jacob. Die vertelde me dat er een paar manchetknopen was in dezelfde stijl. Maar die zijn enkele dagen geleden gestolen. Gestolen, hoor je me?’

Dusty sloeg haar ogen neer en zei niets. Dat vatte hij op als een bevestiging. ‘Dus jij hebt het echt gedaan. Niet te geloven. Je hebt alles wat je maar wilt en dan doe je zoiets.’

Ze reageerde niet en keek hem niet aan, wat hem nog kwader maakte. Hij pakte haar schouders en schudde haar door elkaar. ‘Je had me op mijn eigen feest voor schut kunnen zetten, weet je dat wel? Wat moeten ze wel niet van je denken?’

Onverschillig haalde ze haar schouders op. ‘Hoor eens, Pete, je

bent niet mijn vader en niet mijn bewaarder. Bovendien heeft niemand het gezien dus "ze" denken niets van me. Maar als ik me verveel, wat ik nogal eens doe, hier, krijg ik zin in een uitdaging. En dit was een uitdaging. Ze riepen me gewoon, glommen me toe en voor ik het wist had ik ze te pakken. Voor jou.' Onbeschaamd keek ze hem aan, bijna trots op wat ze had gezegd en gedaan.

Pete kookte van binnen. 'Je woont niet meer bij die zigeuners. Hier wordt niet gestolen, hoor je me?' Kwaad liep hij weg. Afkoelen moest hij, naar buiten voor hij dingen zei of deed waar hij spijt van zou krijgen.

Buiten kreeg hij de volgende schok: de volières stonden weer open.

'Godverdomme,' schreeuwde hij en hij trapte tegen een van de deuren die wijd open stonden, de deuren waardoor alle vogels hun vrijheid hadden gevonden. 'Wie doet dit?'

Met grote passen stormde hij terug naar binnen, waar Dusty nog op dezelfde plaats stond, diep in gedachten. Ze schrok van hem en stapte snel aan de kant.

'Wie heeft die vogels weer vrij gelaten?' brulde hij naar een ieder die het horen kon.

Een bediende kwam de keuken uit. 'Master Pete, ik heb wel een grote raaf gezien die nogal eens bij de hokken rondhuppelt. Zou die misschien...'

Pete draaide zich met een ruk om en liep naar zijn pistolenverzameling. 'Dan zal ik die raaf opsporen en neerknallen, en alles met twee poten dat ik verder nog tegenkom.'

Woest beende hij met een pistool in zijn hand het huis uit.

Zenuwachtig haalde Dusty haar handen door haar lange haar. Toen vertrok ze naar boven. Al snel kwam er weer een koude wind de gang in. Behalve de wind, die speelde met alles wat hij met zijn adem kon doen bewegen, was het stil boven.

Laat die avond kwam Pistol Pete in beschonken toestand thuis. Zijn agressie was hij kwijt, nu was hij vooral sentimenteel en hij

maakte zich zorgen om de affectie van Dusty. Zou ze nog van hem houden na de woede-uitbarsting van die middag? Met moeite liep hij de trap op en hield zich stevig vast aan de brede leuning. De kaarsen schenen hem behulpzaam bij.

‘Dusty! Ik ben het, Pete. Ik vergeef je alles. Mag ik bij je komen?’

Opeens werd hij zich bewust van de kou die als flarden van koele nuchterheid langs hem gleeed. Het raam stond weer open!

Hij rukte aan Dusty’s deur, half leunend om zijn evenwicht te behouden. Een koude luchtstroom verwelkomde hem als een klap in zijn gezicht en hij knipperde met zijn ogen. Alles was donker binnen.

‘Dusty!’

Geen antwoord, alleen de wind die door het open raam blies. Hij liep op de tast naar haar bed en voelde met een hand naar waar ze lag. Niemand, alleen beddengoed. Nogmaals riep hij en daarna liet hij zich achterover op haar bed vallen. Al snel viel hij in een rusteloze bewusteloosheid.

Hij droomde over een grote raaf die hij achterna zat met zijn pistool. Steeds was de raaf hem te snel af. Het dier kraste spottend als Pete weer mis had geschoten en dook steeds weer ergens anders op. Op een gegeven moment zag Pete de raaf in de grot, hun liefdesplek, en hij schoot de vogel neer in het donkere gedeelte, achter in de grot. Een harde schreeuw van Dusty klonk onheilspellend op en galmde in zijn oren.

Met een schok werd Pete wakker. Zijn hart klopte wild. Ondanks de kou was hij bezweet. Verward keek hij om zich heen. Hij zag het beklede bankje en het penanttafeltje naast het raam. Op een houten stoel met rood fluwelen zitting lag Dusty’s jurk. Alles was met zorg neergezet en opgeruimd. Hij besepte dat hij op Dusty’s bed lag, met zijn kleren nog aan. Moeizaam stond hij op en zonder het raam te sluiten, strompelde hij de kamer uit, naar beneden.

Uit de keuken kwamen geluiden van pannen, snijwerk en druk pratend personeel.

Pete fatsoeneerde zijn kleding en haren enigszins en stapte naar

binnen. 'Kan iemand een warm bad voor me klaarmaken? En waar is Dusty?'

Een dikke vrouw kwam naar voren en zei dat niemand Dusty had gezien. 'Ik zal uw bad vullen, maar dat kan nog even duren. We hebben immers alle vuren in gebruik om het feestmaal van vanavond voor te bereiden.'

Verslagen zakte Pete neer op een stoel. Had hij zijn vrouw weggejaagd? Waar kon ze zijn? Oh god, en het feest was deze avond, hier, in zijn huis.

Toen hij na een stevig ontbijt eindelijk in de badkuip lag, kon hij ontspannen in het warme water. Hij moest nadenken. Wat er gister was gebeurd, was tevens haar schuld. Stelen! Het was volkomen terecht geweest dat hij er kwaad om was geworden. Dat die verdomde vogelhokken weer open stonden, daar kon ze niets aan doen. Ze was vast geschrokken van zijn reactie en het pistool in zijn hand. Aan de andere kant wist ze dat hij vele pistolen had en niet voor niets Pistol Pete werd genoemd. Ze moest beloven niets meer te stelen, dan zou hij... Oh, waar kon ze in hemelsnaam zijn? Ze was de hele nacht weggeweest en nog steeds had niemand haar gezien. Hij schrobde hard met de borstel over zijn huid, als om de nare herinneringen weg te boenen.

Als herboren stapte hij uit bad. 'Ik ga haar zoeken, binnen en buiten,' dacht hij, terwijl hij zich afdroogde. Er waren wolven in de bergen, dat wist hij, maar hier in de buurt kwamen die niet. Dit was toch absurd, een vrouw die de nacht niet thuis doorbracht. Gelukkig duurde het nog een tijd voor de karavaan hier weer zou arriveren. Een angstig gevoel begon aan hem te knagen. Wat als ze hem zou verlaten? Wat als ze weer met die zigeuners mee wilde gaan? Dat mocht niet, dat moest hij voorkomen. Ze had hier toch zeker alles? Geld, luxe, een groot huis, eten - ze hoefde niet te werken, kon zelfs de hele dag in bad liggen. Bijna niemand had die luxe!

Een geluid op de bovenverdieping deed hem zijn oren spitsen. Er werd een raam gesloten. Zou ze thuis zijn? Hij stapte binnen en-

kele seconden halfnaakt de badkamer uit en zag Dusty van de trap af lopen. Opgelucht haalde hij adem. 'Dusty,' riep hij. Ze bleef even staan om hem te peilen, maar kwam toen naar hem toe. Ze was mooi als altijd en hij sloot zijn ogen toen hij de frisse buitenlucht in haar haren rook. Hij voelde de kou nog op haar lichaam toen hij haar in zijn armen hield.

'Dusty, waar ben je geweest? Je was er niet toen ik vannacht thuiskwam. Ga me alsjeblieft niet zeggen dat je de hele nacht buiten bent geweest.'

Ze keek hem aan en hij was niet zeker of ze glimlachte uit spot of ter geruststelling.

'Oké, dan zeg ik dat, Pete: ik ben niet de hele nacht buiten geweest. Maar dat is niet jouw zaak. Ik kan prima voor mezelf zorgen, net zoals jij voor jezelf zorgt. Te veel gedronken, gisteren?'

Spot dus, dacht hij. 'Waar was je dan?' vroeg hij enigszins wanhopig.

Ze schudde haar hoofd in ongeloof, kuste licht zijn voorhoofd en liep weg. 'Kom, er is nog veel te doen voor het feest van vanavond.'

Daarmee was het onderwerp voor haar afgedaan.

De rest van de dag waren ze bezig met de voorbereidingen voor het feest en spraken ze niet over persoonlijke zaken. Maar hij voelde zijn twijfel rijzen, een twijfel die als giftige klimop in hem omhoog kroop, zich hechtend aan zijn verstand, hem beklemmend en vergiftigend in een dodelijke omhelzing.

De avond was aangebroken en Pete verwelkomde de eerste gasten. Waar bleef ze? Dusty was nog niet van boven gekomen om zich bij hem te voegen. Vluchtig begroette hij iedereen, terwijl hij steeds de trap in de gaten hield. Weer kwam de irritatie omhoog schieten. Dusty liet hem opnieuw in de steek, ze verraadde zijn hart en zijn verwachtingen.

Toen de laatste gasten binnen waren en hij naar de zaal liep, waar het orkest al speelde en iedereen druk stond te praten, zag hij

haar naar beneden komen. Zijn hart stond even stil. Zo mooi en adembenemend was ze in haar nieuwe jurk. Zwart satijn omhulde haar, en het diepe décolleté was omringd door kleine zwarte veren. De achterkant van de jurk was langer en kroop een tree achter haar aan. Haar haar was versierd met zwarte veren en ze had het opgestoken met de haarspeld. Weer slikte Pete zijn boosheid in en samen maakten ze hun entree. Vele ohs en ahs klonken op en Pete was zo trots als een pauw met zijn vrouw aan zijn arm. Zijn vrouw!

Samen dansten ze de eerste dans, maar toen de violist daarna zijn kunsten liet horen, was het Dusty die de dansvloer in bezit nam. Ze bracht die avond menig mannenhart op hol, maar niemand kreeg de kans om met haar alleen te zijn. Pete volgde haar namelijk als een schaduw en stond aan bij ieder gesprek. Ze liet het toe en negeerde hem op een gegeven moment gewoon, terwijl ze genoot van de mensen die ze ontmoette en de gesprekken die ze had. Amper een woord besteedde ze nog aan hem en langzaam maar zeker zette zijn hartstocht zich om in hartverscheurende jaloezie. Zeker toen ze met de violist in een taal sprak die hij niet verstond, kon Pete niemand anders meer zijn aandacht schenken. Hij werd beheerst door het enige dat hem was afgeraden, namelijk haar te bezitten. Het gif der jaloezie en begerigheid verspreidde zich langzaam door zijn aderen en vertroebelde zijn verstand. Nog één glas cognac ging hij halen, dan zou hij haar meenemen naar boven, of het feest nog gaande was of niet. De gasten konden hem niets meer schelen. Hij moest haar hebben, zijn Dusty, zijn vrouw.

Toen hij terugkwam, was het orkest bezig met zijn laatste ronde. De violist speelde, maar Dusty was nergens meer te bekennen. Met bezeten ogen keek Pete de zaal door, op zoek naar een glimp van zijn donkere schoonheid. Hij zag slechts kleur, hoorde het akelig vrolijke gelach van anderen en voelde zijn hart zwaar worden. Bij de trap werd zijn aandacht getrokken door iets zwarts. Op een van de treden lag een zwarte veer. Was ze naar boven gegaan? Hij sloop omhoog en stond stil voor haar deur. In haar kamer hoorde hij haar voetstappen. Ze was alleen, zo klonk het. Natuurlijk was ze

alleen. Of... Hij gluurde door het sleutelgat naar binnen, waar hij slechts een schemerig stuk van de kamer zag. Ze neuriede een deuntje en Pete zuchtte opgelucht. Dit voelde beter: Dusty was hier boven. Nu had hij rust.

De rest van de avond bleef hij als een wachter bij de voordeur staan. Niet voor de gasten, maar zodat hij kon zien of zijn vrouw weer beneden kwam. Obsessief hield hij de trap in de gaten, maar het was stil boven en er kwam niemand naar beneden. Zo kon hij het feest rustig afsluiten en de laatste gasten uitlaten. Het was een succesvol feest geweest waar ze nog lang over zouden praten.

In het holst van de nacht beklom Pete opnieuw de treden, nu om zelf naar bed te gaan - minder beneveld dan de avond daarvoor. Nog even luisterde hij aan haar deur. Alles was stil en er stond geen raam open. Opgelucht ging hij zijn kamer in en snel zakte hij weg in een diepe slaap.

Weer droomde hij over het jagen op de raaf. Steeds schoot hij mis en tartte het beest hem. Opnieuw in de grot aangekomen zag hij Dusty, lieflijk en met uitgestrekte armen. Zijn hart warmde op, maar dichterbij gekomen zag hij dat haar armen zwarte vleugels waren. Verward en met kloppend hart werd hij die nacht menigmaal wakker.

In de ochtend, toen het licht hem terugtrok in de bewuste wereld, vergat Pete de dromen. Samen aten ze het ontbijt dat in de keuken klaar stond. Bedienden hadden de zaal bijna weer schoon en in orde. Dusty was in een goed humeur. Ze gaf geen enkele blijk van irritatie, noch van enig schuldgevoel omdat ze hem had genegeerd.

'Je was plots weg, gisteravond. Vond je het niet leuk meer?' vroeg Pete haar.

Ze glimlachte. 'Ik heb me uitstekend vermaakt en heb veel aardige mensen gesproken, maar ik was moe en ben naar bed gegaan. Dat weet je toch wel?'

Schuldig keek hij haar aan. Wat wist zij van zijn aanwezigheid aan de buitenkant van haar deur? Hij bestudeerde haar gezicht. Er

was geen spoor van argwaan of verwijt op te vinden en Pete zweeg.

‘Pete, ik houd van je, ik heb er zelf voor gekozen om hier te komen. In liefde en in vrede, weet je nog? Haal dus die onzin uit je hoofd, het verhindert ons beiden om gelukkig te zijn.’

Pete knikte, en hij meende het ook. Zolang ze bij hem was, geloofde hij haar en was alles goed.

Toch kwamen er steeds meer dagen dat Dusty urenlang weg was. Soms werd hij in de vroege ochtend wakker en lag ze niet meer in zijn armen. In haar vertrekken verwelkomde hem dan enkel de steeds kouder wordende wind, de kille boodschapper die hem woordeloos vertelde dat ze weer weg was.

‘Waar was je vanochtend, mijn liefste? Ik kan er niet meer tegen dat je soms zomaar weg bent. Waar was je?’ Het was bijna winter en een gure wind vergezelde hen op een wandeltocht. De wind die hij was gaan haten. Spookscenario’s vlogen weer door zijn hoofd. Daarin had hij haar al wel honderd keer met een andere man gezien, of had ze hem achtergelaten in zijn landhuis, alleen en gebroken. ‘Dusty, ik moet het weten. Je maakt me gek.’

Verdrietig keek ze hem aan. ‘Ik heb je gezegd dat ik niet ben zoals de meisjes hier en je accepteerde het toen. Waarom kun je dat nu niet?’

Pete schudde zijn hoofd. ‘Zoals ik zei: je maakt me echt gek. Soms ben je zomaar weg, ook op tijden dat ik je nodig heb of verwacht dat je er zal zijn. Halverwege een feest ben je soms onverwacht weg. En nu ben je ook iedere ochtend verdwenen. Bij wie ben je? Zeg het me nou maar.’ Het kostte hem steeds meer moeite om zich in te houden als ze over dit onderwerp spraken. Soms moest hij letterlijk zijn lippen op elkaar knijpen om niet in razernij uit te barsten. Het was een tere balans: de gevreesde waarheid horen, die het einde van de relatie betekende, of haar onvoorwaardelijk accepteren.

‘Hier. Hier ben ik, Pete. In de natuur waar geen muren zijn,

geen deuren of vloeren. En hier ga ik naartoe als ik me opgesloten voel. Hier, naar de grot of hier in de buurt. Buiten vind ik het fijn en voel ik me vrij.'

Ongelovig keek Pete haar aan. Haar lange wimpers waren neergeslagen en ze zag er ongelukkig uit. Zijn hart fluisterde hem in haar te omhelzen en lief te hebben zoals ze was, wat dat dan ook was. Maar zijn vergiftigde verstand bestuurdde hem als een demon en denderde als een woeste trein over zijn gevoel heen.

'Ik geloof je niet. Je zegt maar wat. Een vrouw kan niet nacht na nacht gezond en wel uit deze kou komen stappen alsof er niets aan de hand is. Je liegt! Je steelt en je liegt tegen me. Je bent de mijne en ik verbied je om nog naar buiten te gaan in het donker.'

Onthutst hoorde ze hem aan terwijl hij de woorden over haar uitspuwde en stellig met zijn vinger naar haar wees. Ook bij haar begon de boosheid nu te stijgen. 'Kijk wat je doet! Kun je het niet zien? Waarom kun je me niet missen? Waarom kun je me niet vertrouwen?'

Voor het eerst had ze tegen hem geschreeuwd, tegen hem, Pistol Pete. Met een ruk draaide hij zich om en met grote passen vertrok hij, terug naar huis. Hij kon haar geen antwoord geven en haar niet accepteren zoals ze was.

Opgelucht zag hij dat ze niet lang na hem thuiskwam. Maar ze ging meteen naar boven en sloot de deur achter zich. Zelfs voor het avondmaal kwam ze niet uit haar kamer. 'Ik heb geen honger. Laat me maar met rust, Pete,' was het enige wat ze zei.

Hij zat alleen aan de grote tafel te eten. Kaarsen wierpen een warm geel licht op de kamer. Pete zag alleen de vele schaduwen die door het flakkerende kaarslicht ontstonden. Wat bezielde zijn vrouw? Dacht ze echt dat hij dit geloofde? Ze was een bedriegster, dat was hem duidelijk. En waarom stond dat raam iedere keer open? Het was niet bepaald een goede plek om naar beneden te klimmen, zeker niet voor een vrouw met lange rokken aan. Maar hij kon het wantrouwen niet van zich afschudden; ze was van hem,

hij had haar gezien en meegenomen naar zijn huis. In een opwelling pakte hij zijn glas op en gooide het tegen de muur. Het barstte uiteen, de stukken glas spatten op de vloer.

Vloekend verliet hij de kamer. Hij stampte de trap op en haalde uit zijn eigen slaapvertrek een sleutel tevoorschijn. Daarmee liep hij naar Dusty's kamer. Zonder enige twijfel stak hij de sleutel van buitenaf in het slot en vastberaden draaide hij hem om. 'Als je niet de mijne bent, dan ben je van niemand.'

Achter de deur hoorde hij voetstappen dichterbij komen. De deurklink ging naar beneden en ze duwde tegen de deur, de deur die nu letterlijk haar gevangenis was en haar onvrij maakte. Maar ook de deur die hen voorgoed scheidde.

'Pete, doe open. Dit kun je niet doen.'

'Mijn lieve Dusty, ik doe het voor je eigen bestwil. Een vrouw hoort niet 's nachts buiten rond te dwalen. Morgenochtend kom ik bij je met het ontbijt. Goedenacht.'

De klink ging heen en weer in ongeloof. Bonkende vuisten, een trap tegen de deur. Dusty gaf een paar harde schreeuwen die hem kippenvol bezorgden. Daarna hoorde hij haar alleen nog zachtjes snikken.

Als een overwinnaar liep Pete de trap af. De blik in zijn ogen leek vertroebeld door demonische bezetenheid. Dit zou haar leren. Ze behoorde zich als een fatsoenlijke vrouw te gedragen. Uit de kast pakte hij een pistool en liep naar buiten. In de donkere avond knalde hij een paar kogels in de lucht af. Hij liep door naar de stal en zadelde zijn paard. Als een donkere schim daverde hij weg, op naar een taveerne in het volgende dorp.

In het vroege ochtendgloren arriveerden het paard en zijn berijder weer bij het landhuis. Pete hing half naar voren. Zijn gezicht was gezwollen door de drank en het gevecht waarbij hij betrokken was geweest. Een roestkleurige streep liep over zijn wang. Geronnen bloed, als een blijvend aandenken aan deze avond. Moeizaam zwaaide hij zijn been over de rug van het paard en steunend gleeed

hij er af. Hij kwam hard neer op de koude decembergrond, maar voelen deed hij het niet.

Nadat hij het paard op stal had gezet keek hij triest omhoog, naar Dusty's vertrekken. Het raam stond open. Alsof er een onzichtbare hand over zijn gezicht streek, gleeed de triestheid weg en kwam de demonische blik weer in zijn ogen. Razernij steeg in hem op en met hernieuwde kracht rende hij het huis in. Met twee treden tegelijk stormde hij de trap op. Voor haar deur stopte hij. 'Dusty, doe open.' Hij morrelde aan de deurklink en bonkte op het hout, vergetend dat hij degene was die de deur op slot had gedaan. Met een vloek voelde hij in zijn vieze zwart fluwelen broek. 'Oké, ik doe open.'

Na twee pogingen zat de sleutel in het sleutelgat. Toen de deur openging viel Pete naar binnen. Daar was niemand, alleen de wind, die eeuwige, verdoemde wind. Hij keek door het raam naar buiten, maar zag in het bleke ochtendlicht alleen de verlaten tuin onder hem, de lege vogelhokken en de kale bomen die het begin van het bos vormden. Hoe kreeg ze het toch voor elkaar om hier uit te klimmen?

'Ik kom je zoeken, feeks. Wacht maar tot ik je heb!' schreeuwde hij uit het raam. Zijn ene been hing al buiten het raam, maar toen bedacht hij zich. Dit was te hoog, zeker in zijn toestand. Grommend stampte hij weer terug en nam de trap.

Beneden greep hij een ander pistool. Hij haalde zijn paard, dat nog gezadeld was, weer uit de stal. Het arme beest was bezweet en stond te eten, maar Pete zag het niet. Slechts één beeld zag hij voor zich, één ding dat hem voort dreef: zijn weggelopen vrouw.

Door bos en over heuvels galoppeerde hij voort. Een aarzelend zonnetje scheen hem, in prachtige stralen tussen de boomtakken door, bij. Maar Pete was blind, blind van woede en blind voor alles, behalve voor zijn Dusty. Waar kon ze zijn? Was ze wel hier? Over enkele dagen zou de karavaan weer komen, dan was het midwinter. Zou ze op weg zijn naar hen, haar eigen volk? Dan was hij haar zeker kwijt.

Steeds harder duwde Pete zijn hielen in de flanken van het paard. Als een bezetene zocht hij op de plekken waarvan hij wist dat ze er vaak kwam. Nergens was enig teken van leven te ontdekken. Zelfs de dieren leken weggedoken voor deze woeste ruiter die rechtstreeks uit de hel leek te komen.

Opeens wist hij het: de grot – de grot van de liefde, zoals zij hem had genoemd. Hij trok ruw aan de teugels en spoorde zijn paard aan.

Het was stil bij de heuvel waarin de grot zich bevond. Beneden maakte hij het paard vast aan een dun boompje. Het dier was dankbaar voor de rust en het verse gras onder zijn hoeven. Pete trok zijn pistool en stapte de grot in. Alleen het eerste deel werd schaars verlicht door de opkomende zon. Verderop heersten duisternis en schaduwen.

‘Dusty?’ Zijn stemgeluid klonk hol en leeg in de spelonk. Pete tuurde rond als een jager die wachtte op zijn prooi. Zijn hand was strak om het pistool geklemd, klaar voor iedere beweging. Alles was stil. Langzaam deed hij enkele stappen naar voren, zijn ogen de tijd gunnend aan het donker te wennen. Achter in de grot dacht hij een beweging te zien. Met samengeknepen ogen probeerde hij te zien wat het was. Daar waren de donkere hollen, waar Dusty nooit wilde komen. Zou ze daar zitten? Of was het iets anders?

Plots klonk een diepe schreeuw en hoorde Pete vleugels klappen. Hij stapte geschrokken achteruit en viel over een steen. Zittend haalde hij de trekker over, twee keer, drie keer. De schreeuw van een raaf klonk op, net als toen hij de sleutel in het slot had omgedraaid, net als... Dusty? Het was Dusty die schreeuwde! Door deuren en denkbeeldige vloeren hoorde hij haar weer schreeuwen: ‘Waarom kun je me niet missen?’

Een klauw raakte zijn wang en een felle pijn kwam omhoog door de wond die er al zat. Het was die vogel weer, die vogel van het huis, van de vogelhokken en uit zijn dromen, de raaf die hem vele malen had bespot. Het dier zat naast hem. Zonder te twijfelen

mikte Pistol Pete recht op het silhouet. Hij haalde nog eenmaal de trekker over en schoot met een harde knal definitief de laatste adem uit dit spookbeeld.

Het was stil. Met een hand op zijn pijnlijke wang voelde Pete met de andere hand naast zich. Veren. Hij voelde verder en trok met een schok zijn hand terug. Hij wist het zeker, er lag een gezicht naast hem, een mens. 'Dusty?' Nu hoorde hij de schokkende ademhaling en hij keek. Vaag kon hij haar in het donker onderscheiden. Ze beefde.

Wat betekende dit allemaal? 'In liefde en in vrede' hoorde hij zichzelf weer zeggen. Nu lag ze naast hem, zo ongelofelijk sereen, en aaide hij haar gezicht. 'Jij ontrouwe vrouw, wat heb je gedaan? Wie ben je? Wat ben je?'

Met haar laatste adem riep ze hem toe:

*'Laat de verwoesting over de oude paden tot je komen
Van verre weg, onder iedere rouwende wolk
Laat ze ondervinden, het bittere verlies
door jouw foute dromen
Schreeuwen zal het door je roestige littekens,
het verraad aan mijn volk.'*

Een vervloeking? Ruw legde Pete zijn hand over haar mond. Hij drukte haar naar beneden. Maar haar laatste adem was al over hem heen gerold en omhulde hem als een trieste grijze wolk.

'Ik heb het je gezegd, als ik je niet kan hebben, zal niemand je hebben!' Uitgeput viel hij over haar heen. Hij voelde geen veren meer naast zich. Wanhopig klemde hij zich aan haar vast. Hij had haar alsnog verloren. Hij was verloren.

Toen Pistol Pete weer bij zijn bewustzijn kwam, lag hij nog over het koude levenloze lichaam van Dusty heen. Wat had hij gedaan? Het was hem niet duidelijk. De pijn in zijn gezicht herinnerde hem weer aan de klauwen die hem hadden aangevallen. Zijn verwon-

dingen voelden gezwollen en klopten onder zijn vingers. Hij was levend, in tegenstelling tot het lichaam van de vrouw naast hem op de koude harde grond. Zijn Dusty, zijn verovering die bij hem was weggelopen. Was zij de raaf? Was de raaf haar?

Na een koele beraadslaging met zichzelf stond hij op en begon hij haar lichaam mee te trekken de grot in. Zo ver mogelijk trok hij het mee, om zich heen voelend naar de wanden. In een nis liet hij haar achter, onzichtbaar voor het oog en voor de wereld. De grot van de liefde was voorgoed veranderd in een catacombe.

Op de tast liep hij weer in de richting van het licht. Buiten scheen de zon en het licht stond in fel contrast met zijn koude en donkere hart. Pete zag het niet. Zijn gevoel was nog grotendeels verdoofd door de drank en door wat er was gebeurd. Meer strompelend dan lopend kwam hij de grot uit. Hij maakte zijn paard los en reed naar huis.

De dikke kokkin zag hem binnenkomen en schrok vreselijk van zijn wonden en de blik in zijn ogen. 'Master Pete, wat is er gebeurd? Kan ik iets voor u doen?'

Met een handgebaar stuurde hij haar weg.

'Maar waar is mevrouw? Zij is ook niet thuis.'

Pete gromde over de nieuwsgierige vragen en snauwde haar toe: 'Dusty is weg. Weggelopen, ondankbaar spook dat ze was. En dit hier komt door een gevecht in de Rode Leeuw. Zo, heb je genoeg om over te roddelen in de keuken? Laat me nou verder met rust.' Bijna kruipend ging hij de trap op.

Hij was blij met het verse water in de lampetkan in zijn vertrekken. Zo kon hij zijn gewonde gezicht enigszins schoon wassen. De pijn en de zwelling bleven achter als een vervelende herinnering.

Pete sliep de hele dag in zijn eigen slaapkamer. Dusty's kamer had hij voorgoed afgesloten. Er waren geen dromen, geen beelden of slechte herinneringen. Alles was stil binnenin hem, alsof het wachtte op iets van buitenaf. Buiten woedde het. De voortrazende wind kletterde de regen tegen de ruiten en wekte Pete rond midder-

nacht. Hij lag stil in het donker en staaarde naar het niets. In het duister zag hij de vage omtrekken van de vrouw met het zwarte lange haar en de mooie ogen, de ogen waarin hij weg kon dromen. De schim begon te veranderen in een zwarte vogel, nog zwarter dan het donker om hem heen. Zijn hart klopte wild en hij sloot zijn ogen. Het hielp niet, nog steeds zag hij de vogel. Die ging naar het raam recht voor hem en vloog er dwars doorheen. Er was geen geluid, geen gebroken glas. Opgelucht haalde Pete adem. Het was een droom, een hersenspinsel, een nare herinnering. De regen tikte monotoon tegen de ruiten en kalmeerde hem. Alleen was hij, heel alleen.

Opeens werd hij zich bewust van iets anders, een ander soort getik. Achter het andere raam, links van zijn bed, was een klein balkon. Stond daar iemand te tikken tegen het raam? Nee, het was onmogelijk om daar van buitenaf te komen.

Een onheilspellend gevoel nam bezit van Pete, maar hij stapte zonder twijfel het bed uit en rukte de gordijnen open die eerder stil voor het raam hingen. Het klappen van vleugels klonk op, gevolgd door een schelle schreeuw. Pete week van schrik achteruit en zag met grote ogen hoe een vogel wegvloog in de donkere nacht.

'Dusty?' De naam kwam fluisterend over zijn lippen, deels angstig, deels verlangend. Toen nam zijn verstand de regie weer over en trok Pete de gordijnen dicht. Onzin. Dat was dat verdoemde beest weer dat hier vaker rondhing. Maar diep van binnen twijfelde hij en knaagde zijn geweten. Had ze hem werkelijk vervloekt?

Van slapen kwam niets meer die nacht en uitgeput stond hij in de vroege ochtend op. Uit de keuken kwam de geur van vers gebakken brood. Hij begroette de kokkin, pakte een stuk brood en vertrok weer zonder verder iets te zeggen uit de keuken. Rechtstreeks ging hij naar de stal om zijn paard weer op te zadelen. Op dit uur zou er nog geen mens op pad zijn, en hij vertrok naar de grot, de catacombe waar zijn Dusty op hem wachtte.

Binnen in de grot stond hij stil. Het was alsof hij terugstapte in de tijd, een bewijs zocht dat het echt was gebeurd. Verder dan het

begin durfde hij echter niet te gaan. Hij zag het bed van mos, en de donkere schaduwen achterin. Hij zuchtte en ging tegen de rotswand zitten met zijn hoofd in zijn handen, gevoelloos voor de kou die ook daar binnen was. Gevangen tussen zijn geweten dat rouwde om het verlies, en zijn schaduw, de demonische kant die hem aanzette tot hardheid en vergetelheid, zat hij daar in tweestrijd.

Zijn donkere kant was machtiger en won het. Hij vervloekte haar, stond op en reed terug naar huis.

Niets was meer zoals het geweest was. Een diepe leegte en zware eenzaamheid drukten op hem. Iedere nacht ontwaakte hij door het getik op het raam en steeds was daar de raaf als een spottende en oneindig trieste herinnering. Het was gekmakend. Waar hij ook sliep in het grote huis, de nachtelijke bezoeker wist hem altijd te vinden en te wekken.

De karavaan was niet naar het dorp gekomen die winter. Het was vreemd en de mensen in het dorp begonnen te fluisteren over het huis op de heuvel, over Pistol Pete die zijn zigeunervrouw verloren had en bezeten leek, bezeten door een donker geheim en diep verdriet. Zelden zagen ze hem nog. Van het personeel hoorden ze dat hij iedere dag door de bossen reed, waarschijnlijk zoekend naar zijn verloren geliefde. Ze meden hem, de eerst zo geëerbiedigde landheer. Ze meden hem als een geesteszieke.

In werkelijkheid zwierf Pete rond in de catacombe. Alleen. Dit was de enige plek waar hij dicht bij haar kon zijn, waar haar lichaam wachtte in de donkere gang. Hier zag hij haar regelmatig, haar schim met vleugels als een raaf. Heimelijk en wankelend kwam ze naar hem toe, naar hem, haar man.

Hij verachtte zichzelf erom. Hij minachtte zijn gevoel en liet zich willoos besturen door de demon in hem. Pistol Pete was een vernietigd man, afwisselend overspoeld door gevoelens van rampspoed en liefde. Wraak had deze vervloeking over hem geroepen, wraak op het verlies.

Zelfs als zijn gemoed even tot rust gekomen was, voelde of zag

hij in de spiegel de littekens in zijn gezicht, die als roestige lijnen een streep door het verleden trokken. Hij meed zijn spiegelbeeld en daarmee de reflectie van de achtergebleven wond die nooit meer zou helen. Hij droeg het met zich mee, waar hij ook ging – de vervloeking van Dusty.

Toen de eerste sneeuwkllokjes aarzelend hun hoofdjes boven de grond staken, hopen op het einde van de winter, was Pete een gebroken man. Voor hem hield de kou van de winter nooit meer op te bestaan. 's Nachts werd hij geteisterd door de raaf en overdag zwierf hij rond door de bossen en in de grot. Het slaaptkort verwoestte zijn lichaam en zijn geest. De altijd knappe en goed verzorgde landheer was veranderd in een slordig geklede man. Zijn bruine haren waren halflang en in de war.

Het waren echter zijn ogen, die ogen waarin soms het helle vuur te zien was en waar dan weer de oneindige triestheid uitdroop, die het personeel had weggejaagd. Zijn werknemers waren bang voor de man met zijn donkere kant en zijn geprevel over de vrouw die hem had verlaten, voor de woede-uitbarstingen en dan weer de teruggetrokkenheid. Als een geest bewoog hij zich door het grote stille huis. Alleen.

Op die morgen, terwijl de Sneeuwmaan nog in de hemel hing, besteeg hij zoals iedere dag zijn paard en reed naar de grot. Vanochtend had hij een vreemde lichtheid gevoeld. Ja, gevoeld, dat was het. Net als buiten, waar de lente het van de winter probeerde te winnen, leek zijn innerlijke hardheid iets te zijn geweken, plaatsmakend voor onderdrukte gevoelens.

Bij het betreden van de grot vlogen enkele raven weg. Gewend als hij was om de vogels te zien, keek hij er niet van op. Hij liep naar het mosbed en zakte op zijn knieën. In gedachten zag hij weer het beeld van Dusty, schreeuwend, door denkbeeldige deuren die tussen hen in stonden. Voor het eerst voelde hij pijn, haar pijn in hem. Tranen drupten op het mos onder hem en glinsterden tussen het eeuwige groen. Door zijn tranen heen zag hij het vage beeld

van Dusty onder zich. Hij greep haar vast en hield haar stijf tegen zich aan. In de koude en eenzame wind lag hij daar en hij huilde. Weer verenigd met haar, met haar binnen in hem, hoorde hij weer de vervloeking die ze over hem had uitgesproken. Hij veegde zijn tranen weg en zag niemand meer in zijn armen.

Met gebogen hoofd zat hij op de grond. Zonder zijn donkere harde beschermlaag viel de pijn als een rotsblok op zijn hart. Uitgeput en diep wanhopig nam hij zijn besluit. Leven zonder haar was een nachtmerrie geworden, een nog grotere dan toen ze nog leefde. Dit was het enige leven dat hij nog kende: zijn zelfgeschapen hel.

‘Verdoemd tot in de eeuwigheid door mijn daad,’ mompelde hij en hij reikte onder zijn jas, waar een brede riem zat. Daarin voelde hij zijn enige trouwe metgezel, een 9-millimeter Luger-pistool. Hij trok het tevoorschijn, liep naar buiten en maakte zijn paard los. Na enkele klappen en een schot in de lucht galoppeerde het paard weg.

Zonder twijfel stapte Pete de grot weer in. Even stopte hij, toen hij dacht weer de schim van Dusty te zien. ‘Ik kom naar jou toe, mijn liefste. Ik heb lang genoeg geboet. Nu kom ik eraan,’ mompelde hij, terwijl hij naar de duisternis achter in de grot keek. Met een hand aan zijn pistool en de andere vooruit om te voelen waar hij liep, stapte hij de gang in. Al snel vond hij haar lichaam, stinkend en wegterend in de spelonk waar hij het had achtergelaten. Dit was alleen nog maar een omhulsel, wist hij.

‘Alsjeblieft, Dusty, vergeef me,’ zei hij hardop. In het donker ging hij naast haar lichaam op de grond zitten.

Opeens was zijn geest zo helder dat hij niet begreep wat zijn handelswijze tijdens hun leven was geweest. ‘Jij bent wie je bent en ik word wie ik behoor te zijn, dat beloof ik je. In liefde en in vrede kom ik naar je toe. Het zal vast even duren voor ik je vind. Ik hoop dat je me dan kunt vergeven. Misschien kun je dat niet meteen, maar er komt een tijd dat je het wel kunt. Ik houd van je.’

Een harde knal galmde door de ondergrondse gang en een lichte beweging van gesteente was voelbaar. Toen was er stilte.

In de donkere spelonk lagen twee levenloze lichamen ineengestremgeld in een hopeloze aardse verbinding. Dit leven was niet meer voor hen. Eens zou hij haar vinden en ze zou hem vergeven. Eens zou hij een nieuwe kans krijgen, want het leven zelf kent liefde en geen wrok of verdoemenis.

En magie...